

*** כותרת ראשית (אלנבי, ארצות-הברית) — סאטירה על עיתונים ועיתונאים, עשויה בארסיות שונה על-ידי בילי ויילדר, עם מישחק מבריק של

קאן והאטון — מחוץ לכל היגיון

הצמרת, לורן האטון, מספקת את החן הנשי, בדמות אהר-בתו של קאן, שאינה מסוגלת להבין את שיגעונו. בניגוד למהמרים של רוברט אלטמן זהו חומר למחשבה, דווקא לחובבי-הסיפור שבין צופי הקולנוע.

$2 + 2 = 5$

האיש שהימר בחייו (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) — מיש-חק אינטלקטואלי זה הוא ניסיון להציג את ההימור כביטוי לחופש הפרט בחברה מתוכנתת, מושחתת וחנוקה במוסכמות וחוקים.

גיבור הסרט (גיימס קאן), הוא פרופסור צעיר ושרירי לספרות, המוצא בודסטויבסקי, בביורפיה של וושינגטון ובשרי אי-איקאמינגס את הסימוכין לתאווה-ההימור ה-תהומית שלו. טענתו היא כי אדם חופשי הוא רק זה שפורץ את גבולות ההיגיון והמוסכמות, זה שמעז לומר כ- $2+2=5$, משום שכך זה נראה בעולמו הפנימי. זהו, לדעתו, ההבדל בין בן-חורין למכונות האנושיות, הפועלות לפי חוקים קבועים מראש, ומהוות חלק מתוך מכונה כו-ללת, החברה, המבטלת לחלוטין את ערך הפרט, כאחד מתוך כלל החברה.

העלילה מקושטת, ברעיונות על חופש הפרט, כאשר עימות בין גיזעי, התנגשות בין דורות, ושחיתות קאפיט-ליסטית מופיעים פה ושם, כגורמים נוספים הקושרים את הסיפור למציאות העכשווית. גיימס קאן, למרות שבחי-צוניות אינו מתאים לתפקיד, משתדל מאד להפיק רו-חיים בגיבור המסוכסך עם עצמו ועם סביבתו, ודוגמנית-

ניקודסון בבית-המשוגעים פני מטורף בשעת העבודה

ניקודסון כמיוגרשיהכדורסל אנטנימימסד אחרי העבודה

ולתר מתאו וג'ק למון בתפקידים הראשיים. (מוצג גם בירושלים).
*** המירוץ לצמרת של דורי קראביץ (אורלי מנדה) — התקדמותו ונפילתו של פוחז מן הגיטו של מונט-ריאול, מוצגות בהומור וברגישות רבה על-ידי הבמאי טד קוצ'ף, בעזרת מישחק נמרץ של ריצ'רד דרייפוס בתפקיד ה-ראשי.

ראקל וולש: לאור היום בסל

תו חן מסוגנן ומופלג של רומנטיקה שאיפיו, בזמנו, את סקארמוש, השבוי מזנדה או אפילו את גירסת ג'ורג' סידיני לשלושת המוסקטרים. להבדיל מכל אלה, המוסק-טרים של לסטר מבדרים יותר, אבל מעוררים הרבה פחות הזדהות.

נוקיונים נוחליפי-צבעים

ארבעת המוסקטרים (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — מי שראה את שלושת המוס-

קטרים יודע בוודאי למה לצפות: הבמאי ריצ'ארד לסטר, אמן החמצאות החזותיות ו-העריכה הממתיעה, שם גם כאן את הדגש על הצד הגרור-טסקי שבמלאכת הסיוף. הוא משחרר בהקפדה תלבושות של התקופה, כדי שאבסורד ומגוחך שבהן יבלוט היטב לעין; הוא משתעשע בדמויות הרבות שבסיפורו של דיומא, אם אלה כסילים מנופחים (כמו המלך בכיכובו של ז'אן-פייר קאסל), או נבלי-אופרטה שתומיעין (כמו רושפור בגילומו של כריסטופר לי). ביניהם ניצבים ארבעת ה-מוסקטרים עצמם, מוקיונים עליונים המתקשים להתחייס ברצינות אפילו לעצמם (פרט לכמה ריגעי-משבר של או-ליבר ריז, כאתוס, המהווים חריגה מן העליצות הכללית). לסטר מוצא בכל מעמד עוקצים הנתקעים כסיכה בחשיבות העצמית של הדמויות, בין אם זו כסות-הראש של מילידי, (פיי דאנוויי) הסל שבו נטמנת קונסטנס בונאסייה (ראקל וולש) כשהיא נחטפת לאור היום, או דוירקב על נחל קפוא, שבו שני האויבים נלחמים בשווי-המישקל של עצמם יותר מאשר בהרבו של היריב. העניין משעשע בהחלט, בלתי-רציני לחלוטין וחסר או-

קולינסון (הבמאי) וביסט: לא משכנע

שים את התפקידים הראשיים. ז'אקלין ביסט נאה מאד אבל לא משכנעת ביותר בתפקיד הראשי; כריסטופר פלאמר וג'ון מיליפ לאו הם שני האחים החשודים; מילד-רד דאנוק היא הדודה החולה (בעבר היתה זו אתל בא-רימור) וג'ייל האניקט היא הגייננית שבה חושקים שני האחים. למרות הצבע, ועידכון העלילה, בגיורסה החדשה, ניראה הסרט הישן מאיים ומזוויע הרבה יותר.

גם להפחיד צריך לדעת

בסחור המדרגות (אופיר, תל-אביב, אנגליה) — מי שמתמצא קצת בתולדות הקולנוע או ראה בקביעות טלוויזיה בשנים האחרונות, לא יתקשה לזהות סרט זה כשיחזור של סרט-אימים מלפני קרוב ל-30 שנה, שנחשב בזמנו כיצירת-מופת של הפחדה וכסיסת-ציפור-ניים. אז ביים את הסרט הבמאי הגרמני הגולה רוברט סיומק, ואת התפקיד הראשי של עוזרת חרשת-אילמת, גילמה שחקנית מבטיחה שבינתיים כמעט שאין רואים אותה יותר, בשם דורותי מק'גווייר.

בגירסה החדשה, הפכה העוזרת קרובת-מישפחה ה-באח לבקר בבית דודתה החולה והזקנה, ונקלעת לתוך שרשרת של רציחות שבהם כל הקורבנות הם בעלי-מום. מאחר שכוח-החיבור ניטל ממנה, לאחר שבעלה ובתה ניספו בדליקה, הופכת הקרובה הצעירה קורבן פוטנציאלי, ובליל סערה אחד, כשהכל סגורים בתוך הבית המבודד, כימעט שהיא פוגשת בסופה המר.

פיטר קולינסון, במאי בריטי המתמחה בסצינות של היסטוריה ושל הגזמה דראמטית, משתמש כאן בכל אמי-צעיח-הפחדה הקלאסיים והשגורים כבר מזמן: הפסקות-שמל, מרתף מצוייד בקיתונים קטנים, בלש שיורה קודם שהוא מדבר, והרבה מאד קפיצות אל העבר של הגיבורה, שהכל מזכיר לה את הדליקה הגורלית שגרמה לה הלם. כל זה צפוי, שיגרתי לגמרי, ולא מרתק ביותר, למרות רשימה ארוכה ונכבדת של כוכבים בגדלים שונים, המאיי-